

Завітайте на ярмарок!
28 вересня, у суботу, з 8.00 на Торговій площі відбудеться сільськогосподарський та промисловий ярмарок, де буде представлена в широкому асортименті продукція місцевих виробників та підприємств Білоцерківського району. Продукція реалізовуватиметься за цінами виробника.
Виконавчий комітет міської ради

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 77-78 (13778-13779), 27 ВЕРЕСНЯ 2019 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

Шляхетна вірність долі

Вперше побачивши **ТЕТЯНУ ДМИТРІВНУ НІКОНЕНКО**, я відразу звернула увагу на її очі й лагідну привітну посмішку... Досі не вірю в цьогорічний її ювілей, бо й дотепер дивлюся на неї, насамперед, як на молоду, красиву жінку, дуже розумну, толерантну, інтелігентну, а ще – як на надзвичайно талановитого керівника.

Свій довгий трудовий шлях (майже 35 років) у бібліотечній професії вона розпочала з навчання у Тульчинському культурно-освітньому училищі, яке закінчила 1984 року.

В Білоцерківській бібліотечній системі працює з липня 1985-го. Бібліотекар, старший бібліотекар і завідувач відділом комплектування та обробки літератури. Як бібліотекар-професіонал Тетяна Дмитрівна ерудована людина, котра має глибокі знання у царині літератури, феноменальну пам'ять, аналітичний склад розуму, завжди відповідальна, добре обізнана щодо справ у бібліотечній сфері.

Маючи надзвичайну природну працездатність, вона може працювати у будь-якому стані, будь-коли і будь з якими людьми. Увесь її життєвий графік підпорядкований роботі, а робота – це її життя. Надзвичайно вимоглива до себе, пунктуальна та дисциплінована!

А скільки обробленої літератури, а скільки складено актів, а скільки перевірених фондів у філіалах ЦБС за ці всі роки! У неї колосальний досвід, яким вона радо ділиться з колегами!

Тетяна Дмитрівна має дивовижну внутрішню красу, якою зачаровує і притягує до себе людей, та гарне почуття гумору. І, звичайно, без підтримки свого вірного колективу, що має велике значення у її житті, вона б не була такою, якою є!

Мене особисто Тетяна Дмитрівна вражає своєю чесністю і відданістю бібліотечній справі, доброзичливістю і привітністю. Радію, що наша бібліотечна система має колегу

такого високого духовного рівня!

**ТЕТЯНО ДМИТРІВНО, ЩИРО ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ!
ЗИЧИМО ВАМ БАГАТО ЛІТ У ДОБРОМУ ЗДОРОВ'І,
НЕХАЙ ДОЛЯ ВАША КВІТНЕ І НІКОЛІ НЕ В'ЯНЕ!**

Тетяна Прищепенко

Бібліотека – місце для розвитку та здійснення мрій

Щорічно 30 вересня відзначається **Всеукраїнський день бібліотек**. Слово «бібліотека» викликає різні асоціації. Це – «сховище книг», місце зустрічі з новою інформацією, але, насамперед, центр популяризації книги та читання.

◆ Одна з основних цілей бібліотеки – навчити читачів одержувати від читання і бібліотеки задоволення, нецікаве зробити цікавим, а можливість пізнавати світ – потребою душі. Бібліотекарі досягають своєї мети тоді,

знайти улюблену книгу, зустрітися і поспілкуватися з її автором. Бібліотеки-філії № 1, 4, 6 мають власні книжкові дворики, де влітку цікаво і дорослим, і дітям.

◆ Особливою подією в кінці минулого року стало присвоєння міській ЦБС імені громадського діяча, почесного громадянина міста Білої Церкви, заслуженого працівника культури України Красножона Петра Івановича. Більше 25 років свого життя він віддав бібліотечній справі міста – займав посаду директора міської ЦБС, майже 4 роки очолював міський відділ культури і туризму Білоцерківської міської ради. Петро Іванович був не випадково людиною в сфері культури, мав покликання до професії бібліотекаря, поважав та цінував копітку щоденну працю і доводив почату справу до кінця. Найкращим його другом була книга. У травні 2015 р. Петро Іванович раптово пішов із життя. Та досвід його роботи і ставлення до людей сьогодні є прикладом для бібліотечних працівників міської ЦБС. І саме за рішенням колективу та допомогою депутата міської ради Андрія Петровича Короля міська ЦБС має почесне ім'я Петра Красножона.

◆ Наші бібліотекарі прагнуть крокувати в ногу з часом, розвиватися, урізноманітнювати свою роботу. Книгозбірні стають місцями креативних і освітніх новацій, центрами творчості, спілкування, обміну ідеями. Однією зі складових мистецького простору є організація виставок у виставковому залі бібліотеки-філії №8. Різноманітне щомісячне оновлення за жанрами приваблює відвідувачів. Виставки стали комфортною платформою для відкриття нових імен, знайомства з їхніми творчими доробками. А ще вони стають творчими лабораторіями, де проводяться майстер-класи з урахуванням вікових особливостей та уподобань. Для комфорту користувачів створені релаксони в бібліотеках-філіях № 1, 3, 8, 10, ЦБ, ЦДБ. Особливого затишку надають кімнатні рослини, вони гармонійно доповнюють інтер'єри. В цих закладах створені невеличкі оази, де кожен з відвідувачів може відпочити, знайти цікаву інформацію, отримати корисну пораду та гарний настрій.

◆ Бібліотеки-філії № 6, 8, 10, ЦБ, ЦДБ в своїй роботі активно використовують творчі конкурси. Саме вони сприяють залученню дітей та молоді до читання, самореалізації особистостей, розкриттю талантів читачів. Переможці отримують дипломи та призи, беруть участь в обласних та республіканських конкурсах. Творчому підходу до роботи сприяють різноманітні професійні конкурси серед бібліотекарів.

◆ Продовжують свою роботу в літній період «читальні зали під відкритим небом». Найбільшою популярністю вони користуються в ЦБ, ЦДБ, ф. № 1, 4, 8, 9, 10. Вони чудово сприяють змістовному наповненню дозвілля.

➔ **Продовження на стор. 2**

Запобігти. Врятувати. Допомогти!

З нагоди Дня рятівника минулого тижня у Білій Церкві відбулися обласні урочистості, повідомляють офіційні джерела. Внесок людей цієї мужньої професії є неocenним. Вони цілодобово підтримують постійну бойову готовність до боротьби з незваним лихом і завжди готові якнайшвидше допомогти тим, хто найбільше цього потребує.

Звітаннями до присутніх на святі звернувся міський голова Геннадій Дикий: «Я бачив, як люди вітали вас під час дефіляди на День міста. В їхніх очах був захват і вдячність. На мою думку, це найвища оцінка за ту роботу, яку ви виконуєте. Це те, чого ви заслуговуєте, рятуючи наше життя, на жаль, інколи ціною свого власного. Ваша професія дуже відповідальна і не проста. Добробуту вам і вашим родинам, злагодженості колективу, адже це надзвичайно важливо у вашій місії».

Також Г. Дикий вручив ряду працівників сфери почесні грамоти Білоцерківської міської ради.

Привітав учасників заходу і начальник Головного управління державної служби з надзвичайних ситуацій України у Київській області Василь Слободяник. Він зазначив, що ця професія під силу не всім, адже є дуже вимогливою як до фізичних характеристик, так і до можливості витримати психологічну напругу. І побажав усім, хто причетний до цієї професії, щоби кількість виїздів на виклики дорівнювала кількості повернень додому.

З нагоди відзначення Дня рятівника та за значний особистий внесок у справу забезпечення державної безпеки, зразкове виконання службових обов'язків, сумлінну працю і високий професіоналізм ряду вогнеборців було присвоєно чергові спеціальні звання, вручено грамоти, подяки, нагрудні знаки та інші нагороди.

Зі словами вітань також виступили заступник голови Київської обласної державної адміністрації В'ячеслав Кучер, начальник Головного управління Національної поліції в Київській області Андрій Небитов, заступник голови Білоцерківської РДА Володимир Толочко, представники громадськості.

Свою творчість рятувальникам подарували артисти Київського академічного обласного музично-драматичного театру ім. П. Сакаганського.

Цього ж дня до пам'ятного знака героям-вогнеборцям, що в парку Слави, покляли квіти та вшанували імена тих, хто загинув, виконуючи службові обов'язки, керівництво обласних, районних та місцевих рад і служб: начальник Головного управління державної служби з надзвичайних ситуацій України у Київській області Василь Слободяник, секретар Білоцерківської міської ради Вадим Кошель, заступник міського голови Катерина Литвиненко, керівник апарату Білоцерківської районної адміністрації Ольга Кучер та інші.

Крім того, під час заходу слухачі початкової підготовки за професією «Пожежний-рятувальник» склали присягу. Благодійний Білоцерківський району Православної церкви України протоієрей Микола Гопаїнич провів освячення 11 новоприбулих працівників ДСНС Київської області.

Також на Торговій площі було організовано виставку пожежно-рятувальної техніки та проведено акцію «Запобігти. Врятувати. Допомогти». Жителі та гості міста мали можливість ознайомитися із оснащенням, яке щодня служить для ліквідації пожеж та інших надзвичайних ситуацій. Найбільш зацікавленими виявилися малеча та школярі різного віку. Вони оглядали техніку, спілкувалися з рятувальниками й робили безліч фото на згадку. А ще кожен міг спробувати себе у ролі пожежника та взяти участь у конкурсах на швидкість та витривалість.

► Подія

Біла Церква минуло-го тижня знову опинилася в епіцентрі громадської уваги і у фокусі об'єктивів загальнонаціональних медіа. На щастя, нагода для того була винятково позитивна й вагома не лише для міста над Россю і, відверто кажучи, не лише для України.

Біотехнологічний ривок

20 вересня на території науково-виробничого комплексу «Біофарма» розпочав роботу збудований з «нуля» завод-фракціонатор по виготовленню ліків з плазми крові. Він став єдиним у Східній Європі високотехнологічним виробництвом, оснащеним за надсучасними стандартами. В радіусі 2,5 тисячі кілометрів від Білої Церкви немає подібних заводів. Найближчі конкуренти – в Австрії, ПАР та Китаї.

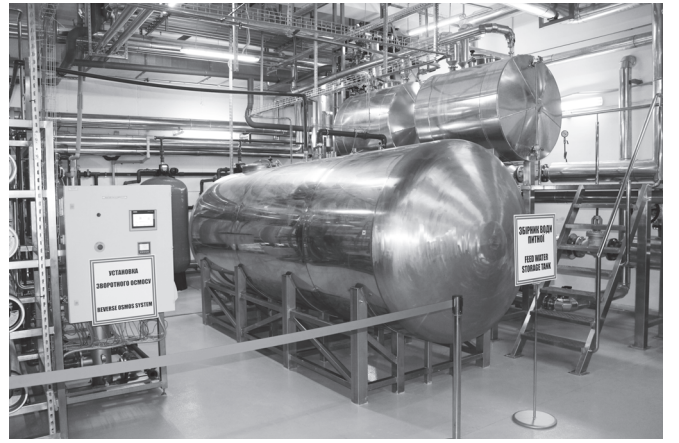
Проектна потужність виробництва передбачає можливість переробки до 1 млн літрів плазми на рік. Обсягів буде цілком достатньо, щоб на 100% закрити потреби України у препаратах крові. На заводі ж, до слова, вироблятимуть: фактор VIII – життєво необхідний препарат для хворих на гемофілію; альбумін – препарат для відновлення та підтримання об'єму циркуляції крові при травмах та операціях; імуноглобуліни – білки крові, що широко застосовуються для посилення здатності організму чинити опір хворобам. У багатьох випадках забезпечення препаратами крові для людей із захворюваннями крові, травмованих та поранених є питанням життя чи смерті. Крім того, наразі в Україні щорічно утилізується понад 100 тонн плазми, але відтепер вона зможе стати основою для життєво важливих ліків. Нове виробництво також є надзвичайно вагомим для громади нашого міста, адже обсяг податків, які «Біофарма» сплачує до міського бюджету, зростає вдвічі.

Урочистості, які відбулися з нагоди відкриття нового заводу, інакше, ніж неймовірними, не назвеш. І за масштабами, і за якістю організації. На подію завітали близько двох тисяч гостей, зокрема й зарубіжних. Кожен з них міг скуштувати якогось смаколика й чогось випити до смаку в спеціальних фуршетних зонах і отримати теплий плед, раптом білоцерківська погода видається надто освіжаючою. Всі бажаючі могли відвідати екскурсію приміщеннями нового

заводу, ознайомитися з фотовиставкою, що ілюструвала еволюцію «Біофарми», і, звичайно ж, насолодитися концертом, в якому взяли участь оркестр НАОНІ, Вероніка Морська, Олена Луценко, гурт «Друга ріка» та ONUKA.

На церемонії урочистого відкриття, яку, до слова, вели Юрій Горбунов і Катерина Осадча, виступив господар усього дійства та президент групи компанії «Біофарма» Костянтин Єфименко: «Сьогодні в моєму професійному житті безперечно найважливіший день. У наш проект не вірили наші конкуренти. Вони відверто сміялися нам в лице. Не вірили і сумнівалися виробники обладнання, постачальники

сервісів і технологій. Можливо, тому, що середній вік нашої команди, яка будувала цей завод, – 35-37 років. Але вірив я. Я знав, що буде збудований надсучасний і надпотужний завод. Таких заводів 25 у світі. Ми проінвестували 130 млн доларів в інфраструктуру цього майданчика. Хотів би подякувати своїм партнерам – Хмельницькому Василю Івановичу, Олені Кошарній, – які інвестували в наш проект. Хотів би подякувати нашим підрядникам, постачальникам обладнання, виробникам, усім, з ким ми працювали разом. Маючи нагоду, прошу вибачення за нічні наради, за підвищені тональності, за жорсткі слова, які ми говорили одне одному, будуючи цей величний проект. Але найголовніше, що цей завод – для наших пацієнтів, для наших людей. «Біофарма» увійде в топ-5 виробників фармацевтичних препаратів плазми крові. «Біофарма» – це про долю світового ринку». Також Костянтин Єфименко в розмові з журналістами додав, що не сумнівається в успіху компанії, адже її продукція не поступається в якості іншим, водночас будучи втричі дешевшою. Зауважив, що нині вже ведуться перемовини про поставання з урядами двох десятків країн, і наголосив, що саме зараз, зважаючи на все вищесказане, на потенціал виробництва і вже наявні досягнення, Біла Церква перетворюється на біотехнологічну столицю України.

Богдан Храбуст

Бібліотека – місце для розвитку та здійснення мрій

Продовження. Початок на 1 стор.

♦ Перед бібліотеками стоїть завдання бути затребуваними, відповідати запитам сучасних користувачів. Адже від цього залежить місце бібліотек в інформаційному світі, і їхня місія – бути завжди на крок попереду, пізнавати нове і передавати користувачам. Цьому, звичайно ж, сприяють заходи з підвищення кваліфікації, які організовує методичний відділ ЦБС. Працівники відділу використовують інтерактивні методи сприйняття інформації, вчать колеги мислити нестандартно, працювати в команді.

♦ В роботі бібліотек багато залежить від поповнення книжкових фондів новинками. І в цьому році, дякуючи міській владі, бібліотеки отримали нових книг на 100 тис. грн. А за державною програмою «Українська книга» фонди поповнилися на 504 примірники. Всі вони були вчасно розподілені між філіями ЦБС, завдячуючи оперативності працівників відділу комплектування та обробки літератури.

♦ Дуже важливим є клімат в колективах: взаємоповага один до одного, спільна підготовка заходів, виконання обов'язків відповідно до Статуту ЦБС та посадових інструкцій, дотримання кодексу законів про працю та колективного договору ЦБС. Репутація та імідж бібліотек залежить від нас самих, від нашої поінформованості та самоосвіти, від вдосконалення професійної майстерності.

♦ Всю інформацію ми черпаємо з різних джерел, тому довідково-інформаційну роботу в закладах неможливо уявити без використання електронних ресурсів, впровадження новітніх інформаційних технологій. Тож бібліотекарям потрібно

постійно удосконалювати свої знання.

♦ Всі бібліотеки співпрацюють з колективами освітніх закладів, надають інформацію на різні теми, проводять Дні інформації та бібліографії, Дні періодики, Дні нової книги,

Дні бібліотечної консультації. Книгозбірні все більше використовують нові можливості для просування своїх послуг, ресурсів, підтримки інтересу до бібліотек, книги, читання. Вони активно використовують блоги бібліотек та сторінки у соціальних мережах. Книгозбірні пропонують своїм читачам віртуальні мандрівки, слайд-шоу світлин, віртуальні огляди, книжкові новинки та багато іншого. Окрім цього, у стрічці новин регулярно розміщують афіші та анонси бібліотечних заходів, відео-поезії, буктрейleri, мотиватори читання, списки книг, які варто прочитати, новини з життя бібліотек України та світу. Активними бібліотечними сторінками є «Книжкова фантазія» – ф. 1, «ЛІТТЕРА 8», «Librum # 5», загальнодоступні сторінки ф. 3, 4 та групи ЦБ, ЦДБ, ф. 6, 9.

♦ Бібліотеки ЦБС приділяють значну увагу національно-патріотичному вихованню, правовій освіті населення, краєзнавству, народознавству, формуванню толерантності, поваги до культури, історії, мови, звичаїв та традицій представників різних національностей.

♦ Активно популяризуються екологічні знання (ф. 10), здоровий спосіб життя (ЦДБ, ф. 1, 6, 8). Найбільше уваги приділяється поширенню новинок літератури та популяризації читання. Робота книгозбірень висвітлюється на шпальтах місцевих періодичних видань та газети міської ЦБС «Бібліосвіт». Майже в усіх бібліотеках працюють приймальні депутатів міської та обласної рад. Ми щиро вдячні їм усім за матеріальну допомогу при проведенні масових заходів, придбанні канцтоварів і книг.

♦ Свою роботу бібліотеки координують з громадськими організаціями та національно-культурними товариствами, що функціонують у місті. У ЦБ, філіях № 6, 8, 9 діють пункти прийому допомоги бійцям, які сьогодні захищають кордони України, а в ЦБ волонтери плетуть маскувальні сітки для військової техніки. Вже стало традицією на релігійні свята відвідувати поранених бійців у військовому шпиталі працівниками філій № 8, 9.

♦ Нам потрібно щодня приділяти значну увагу формуванню активної громадянської позиції щодо підтримки бібліотечної справи в місті шляхом співпраці з міською владою, учнівськими, студентськими, педагогічними колективами, культурними товариствами національних меншин, громадськими організаціями, письменниками, з іншими установами культури, місцевими ЗМІ. Продовжувати розвиток інноваційних проєктів, бібліотечних програм та грантів.

♦ Жити в часи змін завжди нелегко. Але всі наші бажання дарувати своїм користувачам яскраве та корисне дозвілля, приємні хвилини спілкування, позитивний настрій, якого в наші часи так не вистачає, а також сприяти пізнанню чогось нового, цікавого, потрібного для душі. Наші бібліотеки доступні для всіх категорій населення. Вони пристосовуються до умов, що постійно змінюються, адже їм необхідно пропону-

вати мешканцям мікрорайонів міста ті форми обслуговування і комунікації, які відповідають їхнім потребам і запитам.

♦ Кажуть, що сьогодні книга втрачає свою популярність і авторитет. Але бібліотекарі з цим не погоджуються, тому що книга – констатація всіх історій, вірна пам'ять людства. Адже, як би знали люди про минулі епохи, якби не було друкованого слова? Майбутнє народжується не тільки з сьогодення, а й з минулого, і наша свідомість та ставлення до цього – це результат досвіду мільйонів людей, що жили до нас. Без читання зникає потреба думати. І ми всі вважаємо, що бібліотеки потрібні кожному – і тому, хто потребує тиші біля книжкової полиці, і тому, хто хоче миттєво знайти відповідь на болюче питання, і тому, хто бажає розібратися у науковій дилемі, політичній позиції чи віднайти соціальну справедливість. Бібліотеки єдині, де безкоштовно, незважаючи на вік, уподобання чи віру, кожен отримає відповіді на свої питання.

♦ Багато ще існує проблем: заміна застарілої комп'ютерної техніки, оновлення стелажів, м'яких меблів, створення відкритих просторів для громади і щоб вони дійсно відповідали вимогам часу, капітальні та поточні ремонти приміщень. Але, попри будь-які незручності, бібліотечне життя в нашому місті різнобарвне і різноманітне. А головне, що там працюють щирі й привітні люди.

Я ВІТАЮ ВСІХ ЗІ СВЯТОМ, ХТО МАЄ І ЛЮБИТЬ СВОЮ БІБЛІОТЕКУ, ХТО ПРИХОДИТЬ ДО НЕЇ ПРАЦЮВАТИ, НАВЧАТИСЯ ЧИ ВІДПОЧИВАТИ, ХТО РОЗУМІЄ, ЩО КНИГА – ЦЕ ШЛЯХ ДО ЗНАНЬ, ЩО БЕЗ ЗНАНЬ, ІНФОРМАЦІЇ, КНИГИ ТА БІБЛІОТЕКИ КРАЇНА НЕ МАТИМЕ МАЙБУТНЬОГО. ШАНОВНІ КОЛЕГИ І ВСІ, ХТО ПРИЧЕТНИЙ ДО БІБЛІОТЕКИ І КНИГИ, ЩИРО ВІТАЮ ЗІ СВЯТОМ. ВАША НЕВТОННА ПРАЦЯ НЕХАЙ БУДЕ ДОСТОЙНО ОЦІНЕНА, А ВАША ЕНЕРГІЯ, КРЕАТИВ НЕ МАЮТЬ МЕЖ. ХАЙ БУДУТЬ ПОСТІЙНІ ПРАГНЕННЯ ДО НОВАЦІЙ, ДОСКОНАЛОСТІ, ЗДІЙСНЕННЯ БАЖАННЯ МАТИ НОВІ КНИГИ У ФОНДАХ, ВДЯЧНИХ УСІМ КОРИСТУВАЧІВ. ХАЙ З РОКУ В РІК, ПОПРИ ВСІ ЖИТТЄВІ БУРЕВІЇ, КОЛОСИТЬСЯ БІБЛІОТЕЧНА НИВА!

Раїса Григоренко,
директор міської ЦБС

Білій Церкві — якісне освітлення

Як відомо, у нашому місті було реалізовано проєкт щодо оновлення вуличного освітлення. Про те, що вдалося зробити, говорили з представниками Північної Екологічної Фінансової Корпорації (НЕФКО) під час нещодавньої зустрічі, яка відбулася в Білоцерківській міській раді.

Про основні етапи співпраці з корпорацією розповів міський голова Геннадій Дикий, зазначивши, що наше місто буде і надалі працювати у напрямку енергозбереження. А також вручив представникам НЕФКО подяки та символічні подарунки.

Варто зазначити, що завдяки втіленню в Білій Церкві зазначеного проєкту було замінено системи освітлення на близько 80 вулицях, 15 шаф керування та 68 модернізовано, замінено й встановлено LED-світильники (майже 2400 шт.), термінали автоматичної системи керування вуличним освітленням (83 од.) та диспетчерський пункт, самонесучий ізольований провід (більше 30 км), залізобетонні опори (60 шт.). Завдяки цим заходам маємо економію електроенергії, зменшення витрат на технічне обслуговування, оскільки термін роботи LED-світильників у 3-8 разів більший, ніж у світильників інших типів.

Міський голова розповів, що співпрацювати з НЕФКО розпочали в 2016 році. І перше, що було зроблено, це проведено енергоаудит вуличного освітлення. Побачивши найбільші втрати електроенергії в місті, визначили мікрорайони, які найбільше потребували заміни освітлення, зокрема мікрорайон Заріччя.

Збільшивши кількість світлоточок за рахунок заміни вуличних світильників на нові, термін гарантії яких становить 5 р., місто має змогу заощаджувати та ще й повертати кредитні кошти. Але найголовніше – це безпека мешканців. У Білій Церкві нині працює 9,5 тис. світлоточок, частину з яких було модернізовано у рамках проєкту з НЕФКО. Але для того, аби місто вважалося безпечним, потрібно загалом

близько 12-13 тис. світлоточок. Завдяки новітнім технологіям НЕФКО ми можемо збільшити кількість одиниць зовнішнього освітлення та зменшити споживання електроенергії, економити кошти з міського бюджету. Якісне освітлення дає змогу запобігти таким негативним явищам, як аварійність на дорогах, злочинність, а також поліпшити комфорт мешканців міста у темну пору доби, зазначив Г. Дикий.

Про діяльність НЕФКО розповіла керівник її представництва в Україні Юлія Шевчук. Вона наголосила, що корпорація є міжнародною фінансовою організацією, яка надає кошти на реалізацію малих та середніх екологічних проєктів. З часу свого заснування профінансувала проєкти в більш ніж 60 країнах світу. Нині в портфелі НЕФКО – більше 200 проєктів. З них приблизно 55% вже реалізовано або вони перебувають на стадії впровадження. Загальні інвестиції для муніципальних проєктів на сьогодні становлять 114 млн євро кредитів та 51 млн євро грантів.

Ю. Шевчук також повідомила, що Біла Церква – перше місто в Київській області, де реалізовано подібний проєкт. І сподівається, що він буде успішним та приведе в місто нові інвестиції.

Крім того, перед присутніми виступив технічний експерт з питань освітлення Анатолій Дерев'яно. Він презентував бізнес-план капітального ремонту мереж зовнішнього освітлення в Білій Церкві.

Також учасники зустрічі мали можливість особисто оглянути оновлену систему освітлення. Для цього було організовано поїздку на перехрестя вулиць Заярської та Тарашанської.

Юлія Штонда

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

Сердечно вітаємо активістів міської організації ветеранів, які свої дні народження святкують у вересні:

Г.А. Бурдіна, Л.В. Смірнова, Н.П. Варук, О.Я. Черепанов, М.О. Котова, А.М. Карпенко, В.П. Кропивницький, Н.І. Гава, А.В. Деркач, Ж.М. Крупа, Е.М. Ріхткі, І.М. Кучер, М.М. Ореховський, О.В. Кириченко, Т.І. Лазаренко, Л.Г. Горюнова, О.О. Шелест, Г.І. Кубік, Р.І. Гударик, Н.Г. Філіпова, Л.С. Возницька, Т.Л. Зінченко, Л.Ф. Мерна, Л.Л. Максименко.

Хай радість приносить вам кожна година,
Від лиха боронить молитва свята.
Щасливою буде життєва стежина
На многії, многії й щедрі літа.

З повагою – В. Волощенко, голова міської ради ОВУ

Вітаємо!

Адміністрація і профспілковий комітет Білоцерківської міської лікарні №1 вітають З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ ветеранів праці закладу, які народилися у вересні:

Г.М. Акименко, Н.В. Безугла, Н.Я. Бондаренко, В.І. Бобраніцька, Н.В. Вовк, Н.О. Довгаль, Л.І. Єльцова, К.М. Зотова, Т.М. Козарівська, Т.М. Кизим, Л.В. Карташова, В.В. Кублій, М.В. Кульчицький, Т.Г. Кошарна, М.М. Лисенко, М.В. Мельник, В.М. Моронов, Т.Г. Нікуліна, О.М. Остапенко, Л.Ю. Опанасюк, Л.О. Прядченко, Т.Л. Попович, В.М. Порубанська, В.О. Рибалко, Л.О. Степанюк, В.П. Совтук, Т.К. Соляник, С.А. Тетяничук, Л.П. Титаренко, Н.А. Чорноус, Н.А. Чохленко, Л.В. Черненко, О.М. Шульга, Н.О. Южина, А.І. Янкович, Н.М. Якушева

Хай доля дарує довгого віку,
Здоров'я і радості мати без ліку.
Сонечка теплого, друзів у хаті,
А суму й печалі ніколи не знати.

«Рідний край, я тобою живу»

Осін у ЦБС розпочалася з нового міського конкурсу виконавців «Рідний край, я тобою живу», присвяченого 987-й річниці Білої Церкви. Усілякі творчі змагання я люблю, тому з радістю завітала до бібліотеки-філії №10, працівники якої й започаткували конкурс.

Людей у залі було багато, вік учасників – необмежений. До того ж і номінацій було три: «Художнє слово» (декламатори), «Авторський вірш» (поети), «Кращий виконавець-вокаліст».

На початку заходу ведуча і організатор Ганна Нагорна привітала всіх присутніх, ознайомила з правилами конкурсу і познайомила із членами журі. Ними були Олександра Нагорна (голова), головний бібліограф відділу бібліографічної та методичної роботи; Анжеліка Кисліцина, актриса Київського академічного обласного музично-драматичного театру ім. П.К. Сакаганського й Тетяна Савенко, читачка та меценатка бібліотеки-філії №10.

Серед декламаторів, які порадували талантами й новими обличчями, і місце у молодшій віковій категорії отримала Вікторія Нельга (школа мистецтв №3, БЗШ №20), II – виборів Матвій Клименко (БНВО «Перша

Білоцерківська гімназія»), третє місце не присуджувалося.

У середній віковій категорії I місце присудили Даниїлу Ільчуку (бібліотека-філія №3, БЗШ №15), II – Катерині Сергієнко (БНВО «Перша Білоцерківська гімназія»), III – Дар'ї Юрчик (бібліотека-філія №3, БЗШ №15).

У старшій віковій категорії учасників було найменше, тому журі вирішило визначити одного переможця. Ним стала тендітна Анна Панько (БНВО «Перша Білоцерківська гімназія»).

У номінації «Авторський вірш» учасників виявилось на диво небагато. Але яких талановитих! Перемогу в цій номінації здобула українсько-грузинська поетка Белла Кукуладзе, яка, крім призу, отримала ще й запрошення на виставу «Сватання на Гончарівці» нашого улюбленого театру. А спеціальний приз від журі (запрошення на виставу до театру, блокнот і смаколик) та обійми від

голови журі після конкурсу (особисто бачила) отримав найстарший учасник, 81-річний Анатолій Сафронович Медвідь.

Запрошення на концерт театру отримала і Євгенія Синельникова, єдина представниця номінації «Кращий виконавець-вокаліст».

Загалом участь у конкурсі взяли двадцять двоє талановитих білоцерківців. Це немало, але хочеться, щоби було більше авторів та співаків, а може, й бардів.

Не оминули також увагою учасників, які не стали переможцями. Усі призи та пам'ятні подарунки надали Білоцерківський відділ культури та туризму й депутат міської ради Андрій Король.

Уже виходячи з бібліотеки, випадково почула, як маленька дівчинка говорила телефоном: «Тату, у мене тут такі подарунки!» Думаю, що всі залишилися задовленими. До нових зустрічей, таланти Білої Церкви!

Софія Нормировска

Підтримайте Центр, в якому виховуватимуть патріотів!

Табір для родин ветеранів АТО, що діяв у рамках проекту «Підтримка реінтеграції ветеранів та членів їхніх сімей», став цікавою і насиченою подією завдяки Наталії та Валерію Пантюшенкам.

Принадібно дякуючи їм за співпрацю та життєву позицію, варто наголосити, що Валерій Миколайович як досвідчений військовий стратег, патріот України вирішив створити в нашому місті «Центр військово-патріотичного виховання молоді». Як на нас, ветеранів АТО, це є надзвичайно актуальним і важливим у час відродження незалежної Української держави.

Ми закликаємо всіх земляків, кого хвилює активне виховання майбутніх захисників України, підтримати цей потрібний проект Громадського бюджету Білої Церкви за номером 024.

Посилання для он-лайн голосування:
<https://bc-budget.e-dem.in.ua/#/project/7723?compid=138>

Голосування триває до 30 вересня. Віділивши на нього небагато часу, ви дасте можливість роботи потрібну для нашого майбутнього справу.

Розраховуємо на вашу підтримку!

Дмитро Яценко,
голова міської громадської організації «Соборна Україна»

Зустріч

Ридай, країно, сльози лий,
То сльози радості й надій.
Не раз зверталась ти до Бога
І ось – маленька перемога.
Твої сини, твої орли
Нарешті звідти прибули,
Де їх нещадно катували,
Принижували і лякали.
Та кожен раз на
вирок «Винні»
Лунало «Слава Україні!»
А щоби зняти їх біль і втому,
«Героям слава!» – летіло
з дому.

...Аеропорт, літак, посадка...
Запала тиша. Трап, площадка...
І ось, вже витримав несила,
Жіночий крик, як постріл:
«Сина!»
Обійми, сльози, слів не треба,
Лиш радість від землі й до неба.
Нарешті сталося, здійснилось.
А скільки їх ще залишилось
Отам у недруга в застінках...
Тримайтесь, хлопці,
мужньо, стійко,
Ми всіх вас будемо стрічати.
Дасть Бог, не довго
вже чекати!

Лариса Федченко, с. Озерна

Пленарному засіданню 30-ї сесії Київської обласної ради VII скликання, що відбулося 19 вересня, передувало зібрання мешканців Володарського та Білоцерківського районів перед адміністративною будівлею облради. Люди приїхали, аби донести свої вимоги щодо недопущення видобутку відкритим способом розсіпних циркон-рутил-ільменітових руд на території Тарасівського родовища.

На думку представників громад, такий видобуток негативно позначиться на стані довкілля та здоров'ї місцевих мешканців. Зокрема, призведе до забруднення басейну річки Рось, підвищення радіаційного фону тощо. Із представниками територіальних громад зустрівся голова обласної ради Микола Стариченко, який повідомив, що депутатський корпус та він особисто розділяє їхнє занепокоєння з приводу можливої розробки родовища.

Як і обіцяв голова, під час сесії депутати переважно більшістю голосів підтримали звернення жителів Володарського та Білоцерківського районів щодо недопущення

такого видобутку. Це рішення Київської обласної ради буде направлено для реагування до відповідних державних органів та установ. З цього приводу виступив і народний депутат України Микола Бабенко, який підтримав вимоги мешканців згаданих районів.

Не менш гострим було й питання неефективного використання комунального майна спільної власності територіальних громад, сіл, селищ, міст Київщини та доведення до банкрутства деяких тепломереж області. Депутати також пода-

ли ряд звернень до відповідних державних установ щодо підтримки мистецької освіти, якості та доступності первинної медичної допомоги для сільського населення та ін.

Під час сесії було внесено зміни до низки обласних Програм з тим, щоби підтримати соціально незахищені верстви населення: дітей, учасників АТО/ООС, хворих, а також спортивну молодь, малих і середніх підприємців, та проведення природоохоронних заходів, забезпечити утеплення багатопверхівок ОСББ, вдосконалити екстрену медичну допомогу та сприяти вирішенню інших нагальних для Київщини потреб.

За матеріалами КОР

БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ МІСЬКИЙ БУДИНОК ОРГАННОЇ ТА КАМЕРНОЇ МУЗИКИ

27 МІЖНАРОДНИЙ МУЗИЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ «ЗОЛОТА ОСІНЬ 2019»

27 вересня п'ятниця	ВЕЧІР ФОРТЕП'ЯНОГО ДУЕТУ «KIEV PIANO DUO». Виконавці: лауреат міжнародних конкурсів Олександра ЗАЙЦЕВА (фортепіано), заслужений артист України Дмитро ТАВАНЕЦЬ (фортепіано). У програмі: Ф. Ліст, С. Рахманінов, Ф. Пуленк, М. Равель.	Початок о 18 год.
28 вересня субота	ВЕЧІР ОРГАННИХ ДУЕТІВ. Виконавці: заслужений діяч мистецтв України Георгій КУРКОВ (орган, м. Вінниця), Єлизавета БІЛОКОПИТОВА (орган, м. Вінниця). У програмі: Ф. Шуберт, І. Корнелюк, І. Оловніков.	Початок о 18 год.
29 вересня неділя	КОНЦЕРТ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЗАСЛУЖЕНОЇ КАПЕЛИ БАНДУРИСТІВ УКРАЇНИ ім. Георгія Майбороди. Художній керівник та головний диригент – народний артист України Юрій КУРАЧ , диригент – Олексій БОЯР . У програмі: твори українських композиторів та обробки народних пісень.	Початок о 18 год.

ПРИЙМАЮТЬСЯ КОЛЕКТИВНІ ЗАМОВЛЕННЯ. Довідки за телефоном: 5-45-62.

АДМІНІСТРАЦІЯ ЗАЛИШАЄ ЗА СОБОЮ ПРАВО ЗАМІНИ ВИКОНАВЦІВ. <http://organ-hall.org.ua>.

Пильнуйте**Замість краси – проблема**

Ризики підстерігають нас на кожному кроці: на дорозі, у транспорті, в людних місцях, навіть у власній ванні. Та якщо, приміром, переходячи дорогу навіть в установленому місці, ви не застраховані від шаленого горе-водія і не можете на нього впливати, то деякі речі варто хоча б спробувати контролювати. В майбутньому це позбавить вас, щонайменше, від неприємних емоцій.

Нещодавно до редакції зателефонувала схвильована читачка Р. Довгала, яка зіткнулася з несподіваною проблемою. Правда, вона картає себе за власну безпечність, але хоче, аби в таку ж ситуацію не потрапили інші землячки, які прагнуть бачити себе здоровими і привабливими. «Ретельно вибирайте салони краси у нашому місті, – закликає жінка. – Я мала необережність зайти в «Vi women» біля Критаго ринку. Мало того, що ціни зашкалюють, то ще й після горе-педикюру лікую ногу! Стати на п'яту не реально – різкий біль. Оце така «радість» за свей грощі.

Поскаржилася директорці, та замість ви-

бачень почула таке, що в голові не вкладалось. З її слів, це я сама прийшла до салону з пораненими ногами! А майстер що, «осліпла» й не побачила мої рани? Отаке, шановні, буває! І найголовніше – безвідповідальність і недбалість залишилися безкарними. Керівництво салону вперто переконане, що нічого такого не сталося, мовляв, «буває». От якби після зараження відтяли ногу (!!!), отоді, може, через суд щось би й вирішили. А, погодьтеся, до такого інциденту всього лише крок...»

Цей текст на своїй інтернет-сторінці у фейсбучі авторка проілюструвала промовистим доказом – знімком травмованої ноги.

Отже, любі наші білоцерківки, робіть висновки. Ретельніше обирайте салон, аби не вийшло, що замість краси ви отримали проблему.

Пісні, як люди, мріють і живуть...

(Роздуми про народну та сучасну українську пісню)

Згадує далекі роки своєї молодості. Роки неповторні, роки, які в пам'яті завжди. Іду селом чи то на Київщині, чи на Сумщині, а бувало і на Вінниччині, і від мертвої тиші аж у вухах дзвенить. Велика кома місяця в задумі пливе на небі, чує – біля сільського Будинку культури вже гомонять парубки і дівчата, а з протилежного кутка села раптом доливають дзвінкі щемливі голоси:

*В кінці греблі шумлять верби-и,
Що я-а на-са-ди-и-ла-а-а...*

Село жило. Жила пісня. Тому що село її берегло. Воно в ній купалося і розквітало. І лунала рідна пісня в різних куточках України, зігрівала людям душу, молодят закохувала на все життя:

*Свиснув-крикнув на коня-а,
Зоставив молода-а,
Як не згину, то вернуса
Через три года-а!*

Згадаймо лише неперевершених співаків, хто роками дарував нам чарівні мелодійні пісні, що лунали на всіх континентах світу: Б. Гмиря, М. Гришко, З. Гайдай, І. Козловський, Д. Гнатюк, М. Ворвулев, Ю. Гуляев, А. Солов'яненко, Є. Мірошниченко, Б. Руденко, Р. Кириченко, М. Кондратюк, Д. Петриненко, О. Литвиненко-Вольгемут, І. Паторжинський і ще, ще, ще...

А що ж нині? Хто буде берегти нашу віковічну пісню? Аскарбниці (окрім Н. Матвієнко), без якої наше життя неможливе? Чому вона нині помирає? Хто нашу пісню краде у нас і викидає з програм телебачення й радіо? Думаю, що тут причина не лише в модному нині «не форматі» (є така оцінка на радіо), а й у байдужості та некомпетентності тих, кого допустили працювати в цих сферах. Хто поставив українську народну пісню – одну з найкращих у світі! – поза законом? Це просто злочин – позбавляти народ його рідних пісень, а нав'язувати йому чужу масову культуру. Рідко почуєш в незалежній Україні капелу бандуристів, хор ім. Г. Верьовки, Національний оркестр народних інструментів, академічну капелу «Думка»... І доречно згадується переконлива думка про український спів легендарного О. Кошиця, який стверджував, що цей спів – перлина у спільному пісенному багатстві людства. Він народжений красою України і тому такий прекрасний, він народжений її широкими степами і тому такий розлогий, він народився у битвах і тому такий вільний. Ось, для прикладу, згадаймо лише відому козацьку маршову пісню:

*За стремена не хапай,
Білих ручок не ламай!
Ти конику вороненький,
скачи та гуляй!*

І ось нині на фоні мертвого села, освітленого холодним місячним сяйвом, в оточенні гнітучої тиші все це здається таким фантастичним, як «Вечори на хуторі біля Диканьки» Гоголя. Бо так же, як народна та сучасна масова пісня, вже багато років владі незалежної України не потрібна, як не потрібні клуби та бібліотеки, кіно, високе поетичне Слово, театр та великі Актори. Переконали – Україні вони потрібні, їх потроху знищують представники владних структур. Я часто дивуюся, де працівники радіо і телебачення знаходять такі бездарні рок-групи, які співають (скоріше, горланять) ні про що з самого ранку. Вид – бомжів, сценічної культури – ніякої. І ЗМІ їх активно пропагують. Не викликають захоплення (на мою думку) ні «Океан Ельзи», ні, тим більше, «Воплі Відоплясова» з лідером Скрипкою, який ні співати, ні грати не вмів. Ці групи далеко не «Мрія», не «Смерічка», не «Кобза», а тим більше не білоруські «Піснярі», де вокальна майстерність і культура найвищого ґатунку. І в

даному разі хотів би запросити працівників радіо і телебачення – приїздить у Білу Церкву, в театр ім. П. Саксаганського. У вас буде унікальна можливість підготувати великий цикл мистецьких програм, бо театр переповнений талантами (добре знані драматичні актори, вокалісти, оркестр, балет і сама духовна атмосфера).

Що ж діється нині в незалежній Україні? Згадується Т. Шевченко, який ще при кріпосному праві писав:

*Село на нашій Україні –
неначе писанка, село!*

А що нині діється? Про це й говорити не хочеться, позаяк все хороше вже давно стерлося.

Ледь жевріють мертві села без людей, без клубів і бібліотек (а невдовзі і без шкіл), без душевних пісень, без любові до землі і без радісної праці на ній, як писав колись О. Довженко – «Щоб все росло, зеленіло, цвіло і плодоносило». Дам відповідь поетичними рядками зі своєї авторської пісні «Бомжує пісня»:

*Бомжує пісня в чистім полі,
Давно вже вигнана з села.
І тільки слухають тополі,
Куди нас доля привела...*

А колись якими цікавими були «Пісня року», «Сонячні кларнети», щотижневі передачі «Розумимо нову пісню», численні конкурси і фестивалі, на яких примітив не звучав. І згадується Г. Сковорода, який свого часу висловив думку:

*Приходить мудрість не із заповітів,
А із шукань та помилок гірких.*

Після певного аналізу складається думка, що більшості молодих людей рідна душевна пісня просто не потрібна. Вдома – шансончик, по телевізору – поп-фончик. От і все! І все це культивує у нашого населення пасивність, байдужість, несмак, нехлюйство та подібні не надто позитивні якості. Не слід забувати, що народна пісня – духовне обличчя нації. Пісня – це як жолудь, що містить всі ознаки пишного кучерявого дуба. Це – історія і майбутнє. І ще – пісня – це душа, а душа вища навіть за хліб насущний. І немає пісні професійної чи аматорської, як звикли акцентувати більшість музикознавців. Є пісня хороша і погана. Згадаймо, які чудові пісні народжували композитори-аматори С. Сабаша («Марічка», «Очі волошкові», «Пісня з полоники»), М. Машкін («Верховино – мати моя»), А. Пашкевич («Степом, степом», «Хата моя, біла хата», «Мамина вишня»), В. Михайлюк («Черемшина»), А. Горчинський («Червоні тюльпани», «Росте черешня в мами на городі»)...

І ніякі бездоганні пропорції патентованих красунь та віртуозні макіяжі не рятують погану пісню. Бо, як писав видатний поет Іван Драч:

*А пісня – це душа,
З усіх потреб потреба.
Лиш пісня в серці
Ширить межі неба.
На крилах сонця
Сяйво їй лиша.
Чим глибша пісня,
Тим ясній душа.*

А незабутній Б. Олійник, який багато років свого творчого життя присвятив творенню масової пісні, сказав, що хороша пісня вимагає простоти, але не спрощеності. Дійсно, хороша пісня не так просто народити. Тут самого таланту замало. Потрібні ще й прониклива душа,

На фото (зліва – направо): П. Кочко, А. Кульчицький, А. Гудима, А. Кисліцин, В. Найдюнов. 1988 рік.

мелодійність нотних знаків і, безумовно, високохудожні вірші. А що нині так звані «зірки» співають на різних естрадах? Мелодійні ходи переходять з пісні в пісню (змінюється лише назва), бездарні, хоча й невміло заримовані тексти типу «Яна, Яна, ти моя кохана, будемо кохатися цілу ніч». Про таких «зірок» славетний Р. Паулс свого часу сказав: «Стільки «зірок» навколо розвелось, що від їхнього світла темно навколо». І що ж діється нині? Крилиця нашої духовності сьогодні дуже замулені. Все менше і менше твориться пісень, які вимогливи слухач допускає у своє серце. Давно відома переконлива істина, що немає вищого і коштовнішого пам'ятника творчості людського духу, ніж народна пісня. А нині часто лунають пісні, які можна назвати авторським стриптизмом. Як ось – «Там, де загубився небокрай, щастя впало за сарай». З одного боку – страшний вал афроамериканізованої музики, яку немає кому адаптувати до свого українського мелосу, а з іншого – східно-азіатське цунамі. Я інколи фрагментами переглядаю міський пісенний конкурс «Орфей», спостерегаю, як юні виконавці, співаючи на іноземній мові, самі не розуміють, про що вони співають. І оце нинішнє засилля безграмотно-примітивної напівросійсько-напівангло-мовної «попси» вкотре це підтверджує. І коли талант відсутній, то люди переходять на самообслуговування і таким чином себе докінчують. Тому захлеснуло країну нескінченне публічне хамство і безсоромне блюзнірство, яке видається на вітчизняній естраді за професіоналізм. А в хороших піснях автору (якщо він має талант) потрібно знайти дійовий сюжет пісенного номера і відшукати свій неповторний образ в закінченій сценічній та пісенній драматургії. Тут, безумовно, грають роль не лише імпульсивні зовнішні ефекти і чудові голосові модуляції. Як це, скажімо, майстерно робить талановитий хормейстер, заслужений діяч мистецтв України В. Ключев з своїм широковідомим хоровим колективом «Від серця – до серця». Нині рідко почуєш спів у супроводі бандури, баяна чи гітари. Все звучить фонограми типу «бум, бум!», як писав славетний П. Глазовий:

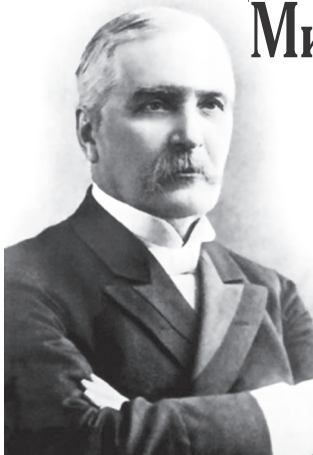
*Телебачення шурує
Хітові паради,
На яких задами крутять
Зірочки естради.
А колись, бувало, вийде
Тріо бандуристок
І щебече під бандури
Пісню про любовісток.*

Анатолій Кульчицький,
заслужений працівник культури України

(Продовження в наступному числі газети)

Микола Лисенко: у великих людей – великі мрії

Кожен свідомий українець, а особливо той, хто домагався національних прав не лиш для себе, а й для цілого народу, проживав свої роки під прицілом поліції та спецслужб. Імперія ніколи й нікого не випускала зі свого поля зору.

На початку листопада 1912 року царські урядовці закрили «Київський український клуб», а Миколу Лисенка, який очолював його раду старійшин, притягнули до кримінальної відповідальності за протиурядову діяльність. Через чотири дні після оголошення цієї постанови батько української класичної професійної музики Микола Лисенко помер від серцевого нападу. Похорон його став багатотисячною демонстрацією – молодь у національних строях, оточивши жалобний похід, не давала поліції вчиняти арешти. Єдине, що було в силах царського режиму, – заборонити всяку музику. Та коли процесія підійшла до театру Садовського, з відчинених вікон залунав «Жалібний марш» Миколи Лисенка – він заповідав зіграти цю композицію на його похороні... Слова до маршу написала ще 1888 року, на прохання Миколи Віталійовича, 17-річна Леся Українка.

Цькували Лисенка й по смерті. У двадцяті роки влада взялася видати повне зібрання його творів, та вже через кілька років оголосила буржуазним націоналістом... Може, тому ще й понині Національна музична академія України має ім'я не великого українця, а російського композитора Петра Чайковського.

Не оминула більшовицька коса й Лисенкових дітей – у

30-ті роки їх звинуватили у причетності до СБУ, декого навіть посадили до в'язниці, на щастя, ненадовго.

...1874 рік у Києві починається виходом першої української опери – «Різдва ніч». Старицький пише лібрето за Гоголем, а Лисенко – музику до нього. Композиторові навіть вдалося домогтися дозволу показати виставу в Київському оперному театрі.

Після Емського указу концерти, вистави й декламації українською – під забороною. В той же час розпадається й шлюб Миколи з Ольгою о'Коннор. Вірогідна причина – відсутність дітей, яких дуже хотів чоловік. Трагедія подружжя Лисенків розтяглася на ціле життя – Ольга так і не погодилася на офіційне розлучення. І це потягло за собою інші драми.

1878 року в житті Лисенка з'явилася ще одна Ольга, тепер з роду Липських. Під час концертів на Чернігівщині він так зачарував дівчину своєю віртуозною грою, що її батько попросив Лисенка стати їй за вчителя. Микола погодився. Оскільки Липські знайомих у Києві не мали, композитор запропонував поселитися Ользі у своїй квартирі, де жив з батьками. У квітні приїхала вчитися, а вже восени вони починають жити цивільним шлюбом. Нова дружина була молодша від Лисенка на 20 років. Через рік вона поїхала до Петербурга нібито готуватися до вступу в консерваторію, а насправді – народжувати дитину. Всього в Лисенка з Ольгою було п'ятеро дітей. Під час останніх пологів жінка померла. Смерть дружини не просто лишила Миколу самотнім батьком, вона забрала в нього друга й помічника в усіх його справах.

Оскільки з матір'ю своїх дітей композитор був не вічний, він мусив якось тепер їх узаконити. Із проханням висновити дітей він звертається до своєї першої дружини. Вона погоджується й записує їх на себе – аж тепер діти Миколи Лисенка мають право на батькове прізвище. Вони були його єдиною втіхою, для них він писав опери.

Тим часом композитор працює вчителем у школах, в інституті благородних дівчат, дає приватні уроки – мусить заробляти, аби утримувати не тільки свою сім'ю, а й стареньких батьків. Бо хор, що він його організував, хоч і був великим, та грошових прибутків не давав. Але його користь і потреба були очевидні. В кожному українському місті після того, як там побував хор Лисенка, засновувались музично-співацькі гуртки, що культивували й розносили по селах українську пісню.

Романтик, закоханий у козацьку стихію, Лисенко задував створити героїчну оперу. «Тараса Бульбу» він писав понад 10 років, а ще понад 20 її клавір пролежав у його шухляді. Лисенко так і не побачив оперу на сцені. Чайковський пообіцяв Лисенкові допомогти її поставити, але з однією умовою – вона має бути написана російською мовою. Лисенко навіть почав був перекладати, але... Російською «Тарас Бульба» для нього втрачав сенс.

Його опер не допускали на професійну сцену, його український напрям вважали вузьким і смішним. А поліційний нагляд був постійним. Цензура навіть заборонила дитячу оперу «Пан Коцький».

...1903 року галичани запропонували відзначити 35 річницю творчої діяльності композитора. Лисенкові українська громада збрала кошти – щоб той міг купити будинок для родини і не жити більше по винаймачих квартирах. Але Микола Віталійович на ті гроші втілює свою давню мрію – відкрив музично-драматичну школу. У великих людей – великі мрії...

Підготував **Микола Отиченко**

Засновник:
ПП «Редакція газети
"Громадська думка"
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-50-43 (факс), 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок 26000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
МФО 300346
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.